

РЕШЕНИЕ

№ 148

Гр. Перник, 01.04.2015 година.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Перник, в публично съдебно заседание проведено на тридесети март през две хиляди и петнадесета година, в състав:

Съдия: Ивайло Иванов

при съдебния – секретар В.Х., като разгледа докладваното от съдия Иванов административно дело № 868 по описа на съда за 2014 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на „*****“ ЕООД, със седалище и адрес на управление с. Драгичево, ул. „*****“, община Перник, представлявано от управителя О.К.Ф., чрез адвокат П.Щ. от АК Благоевград срещу Национална агенция по приходите, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Дондуков“ № 52, представлявана от изпълнителния директор Б.А.. Ищецът твърди, че издаденото срещу него наказателно постановление № FO53062 от 19.06.2013 година на заместник – директора на ТД на НАП София е отменено като незаконосъобразно с влязло в сила съдебно решение № 1 221 от 28.11.2013 година, постановено по н.а.х. дело № 1 588 по описа за 2013 година на районен съд Перник, оставено в сила с решение № 259 от 18.03.2014 година, постановено по к.н.а.х. дело № 58 по описа за 2014 година на настоящия административен съд. Ищецът твърди, че е претърпял имуществени вреди в размер на 10 000 лева, поради уронване на доброто име на дружеството в обществото и сред съконтрахентите за периода от 19.03.2013 година /дата на извършена данъчна проверка/ до 18.03.2014 година – дата на влизане в сила на решение № 259, постановено по КНАХД № 58 по описа за 2014 година на Административен съд Перник. Дружеството - ищец претендира и законна лихва върху претенцията представляваща имуществени вреди считано от датата на предявяване на исковата молба - 14.11.2014 година до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото съдебни разноски.

Ищецът претендира ответника да бъде осъден да му заплати сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, поради прекратени договори с част от съконтрахентите му, уронване на

доброто име на дружеството в обществото и сред съконтрахентите за периода от 19.03.2013 година /дата на извършена данъчна проверка/ до 18.03.2014 година – дата на влизане в сила на решение № 259, постановено по КНАХД № 58 по описа за 2014 година на Административен съд Перник, ведно със законната лихва от 14.11.2014 година /дата на предявяване на исковата молба/ до окончателно ѝ изплащане. Претендира присъждане на направените съдебни разноски.

В проведеното съдебно заседание на 30.03.2015 година ищеца редовно призован не изпраща представител.

В проведеното съдебно заседание на 30.03.2015 година ответникът НАП, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт Милена Кирилова моли съда да отхвърли предявения иск, като неоснователен и недоказан. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Окръжна прокуратура Перник дава заключение за неоснователност на предявения иск по основание и размер.

Административен съд Перник, след като обсъди релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл. 235 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/, във връзка с чл. 144 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С влязло в сила съдебно решение № 1 221 от 28.11.2013 година, постановено по н.а.х. дело № 1 588 по описа за 2013 година на районен съд Перник е отменено, като незаконосъобразно наказателно постановление № FO53062 от 19.06.2013 година на заместник – директора на ТД на НАП София, с което на настоящия ищец са наложени 9 имуществени санкции, всяко от които по 7 500 лева на основание чл. 5, ал. 1 от Закона за ограничаване плащанията в брой /ЗОПБ/, за извършени нарушения на чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗОПБ. Първоинстанционното съдебно решение е оставено в сила с решение № 259 от 18.03.2014 година, постановено по к.н.а.х. дело № 58 по описа за 2014 година на Административен съд Перник.

При така установената фактическа обстановка настоящия съдебен състав прави следните правни изводи:

Предявеният иск е допустим.

Разгледан по същество е неоснователен.

Отговорността по Закона за отговорност на държавата и общините за вреди е деликтна, като се отличава от общата деликтна отговорност по деликвента – административен орган, както и по спецификата на причинната връзка – вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. За противоправността и вредите приложимия материален закон не установява отклонения от общия състав на деликтната отговорност.

Съгласно чл. 205 от АПК искът се предявява срещу юридическото лице, към чиято структура принадлежи органът, от чийто незаконосъобразен акт,

действие или бездействие са причинени вредите. НАП безспорно има качеството на юридическо лице. Исковата молба е предявена срещу легитимиран ответник. При така очертания характер на деликтната отговорност по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и при наведените с иска доводи, настоящия съдебен състав на първо място дължи произнасяне дали е налице незаконосъобразен акт на ответника, от който да са произлезли претендираните имуществени вреди.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

В конкретния случай претенцията се основава на това, че е налице отменено като незаконосъобразно наказателно постановление /НП/ и от тази отмяна се претендират имуществени вреди в размер на 10 000 лева.

Настоящият съдебен състав намира, че отмененото от районен съд Перник НП не представлява незаконосъобразен акт по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и не е основание за ангажиране на отговорността на държавата. Административнонаказателното производство не е типична административна дейност, при която от извършени действия на осъществяващите я длъжностни лица, съответно от техни бездействия, да се ангажира отговорността на ответника, съответно същата не приключва и с акт, отмяната на който да води до приложението на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Административнонаказващият орган не може да се сезира сам – той трябва да бъде сезиран от актосъставителя. Следователно той действа на принципа на съдебните органи – само чрез сезиране. Решението му също не е израз на типична административна дейност, като се води „спорно“ производство /събират се доказателства/, а произнасянето по такова спорно производство също наподобява дейността на съда. С произнасянето наказващият орган решава „правен спор“ в случая административно-наказателно-правен /има ли извършено нарушение, кой го е извършил, има ли вина и пр./. Ето защо доктрината приема, че НП по съществото си е израз на правораздавателна дейност, а не на типично административна. Чрез наложеното административно наказание наказващият орган реализира държавната наказателна репресия. Правораздавателният или юрисдикционен характер на извършената дейност окачествява административно-наказващия орган като особена административнонаказателна юрисдикция. Такъв характер /юрисдикционен/ има и самото НП.

Допълнителен аргумент в тази насока е предвиденият в ЗАНН специален ред за обжалването на НП пред районния съд като първа съдебна инстанция съобразно правилата на НПК, докато оспорването на законосъобразността на административните актове се извършва по реда на АПК. В тази връзка наказателното постановление не разкрива белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, поради

което в допълнение на изложеното, че се претендират вреди от наказателното постановление и исковата претенция няма за предмет репарирание на вреди от отменен акт, следва да се отбележи, че причинените от отмяната му като незаконосъобразно вреди не могат да се репарират по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ препраща към АПК за реда, по който се разглеждат исковете по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Съгласно чл. 203, ал. 1 от АПК, исковете за обезщетение за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на Дял III, Глава единадесета от АПК. Част от елементите на фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са възпроизведени в чл. 203, ал. 1 от АПК, както следва: да са налице вреди, те да са претърпени от физически или юридически лица и да са вследствие от незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административни органи и длъжностни лица. Основателността на претенцията е обусловена от предварителната отмяна на административния акт по „съответния ред“ – чл. 204, ал. 1 от АПК. По реда на АПК се оспорват индивидуални, общи или нормативни административни актове. Обжалването на издадено наказателно постановление не е по реда на АПК, а става в производство по специален закон – раздел V на ЗАНН, като редът на АПК се прилага само относно касационното обжалване на решенията на районния съд – чл. 63 от ЗАНН. Следователно иск за обезщетение по чл. 203, ал. 1 от ЗОДОВ може да се предяви само за вреди от административен акт, който е отменен по реда, предвиден в АПК, но не и в друг закон.

Предвид липсата на положителна материалноправна предпоставка, а именно – липса на „незаконосъобразен административен акт“ по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва да се приеме, че предявеният от ищеца иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди се явява неоснователен и следва да се отхвърли като такъв само на това основание.

Настоящият съдебен състав намира така предявения иск и за недоказан по следните съображения:

Претенцията за обезвреда обхваща твърдените като претърпени от ищеца имуществени вреди в размер на 10 000 лева, поради прекратени договори с част от съконтрахентите му, уронване на доброто име на дружеството в обществото и сред съконтрахентите. За да бъде ангажирана отговорността на държавата/общината, е необходимо да бъде установена и доказана както незаконосъобразна административна дейност, така и настъпили вреди като пряк и непосредствен резултат от тази дейност. Вредата е отрицателната последица, с която се засягат неблагоприятно имуществените права и/или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси на увреденото лице, като тази вреда е „пряка и непосредствена“ и която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна

дейност, по силата на безусловно необходимата причинно – следствена връзка, която съществува между тях. На обезщетяване подлежат единствено преките вреди , т.е. тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат и които са адекватно следствие от увреждането. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат. Ищецът е този, който в процеса следва да докаже както настъпването на вредите и тяхното основание, така и причинната връзка между тях и незаконосъобразните актове, действия или бездействия на администрацията. Имуществените вреди трябва да се установят с конкретни доказателства по делото. В конкретния случай в тежест на ищеца е възложено да проведе пълно главно доказване, че е претърпял твърденията от него в исковата молба вреди от имуществен характер, както и причинната им връзка с отмененото като незаконосъобразно НП, за което са му дадени и съответните указания със съдебното разпореждане за насрочване разглеждането на делото. Той не изпълни процесуалното си задължение да установи с допустими доказателствени средства наличие на претърпени от него имуществени вреди, описани в исковата молба. При това положение твърденията на ищеца за претърпени имуществени вреди в размер на 10 000 лева останаха недоказани в хода на производството по делото, тъй като вредоносният резултат не се презюмира.

Относно разноските:

С оглед изхода на делото направеното искане от страна на процесуалния представител на ищеца за присъждане на направените съдебни разноски следва да се остави без уважение.

С оглед изхода на делото направеното искане от процесуалния представител на ответника главен юрисконсулт Милена Кирилова за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно, поради което и на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 ал.1 т. 3 от Наредба №1 от 2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения /Изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 година/ ищецът следва да му заплати сумата в размер 830 /осемстотин и тридесет/ лева.

Мотивиран от гореизложеното настоящия съдебен състав на Административен съд Перник

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявения от „*****“ ЕООД, със седалище и адрес на управление с. Драгичево, ул. „*****“, община Перник, представлявано от управителя О.К.Ф., чрез адвокат П. Щ. от АК Благоевград иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди против Национална агенция по приходите, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Дондуков“ № 52, представлявана от

изпълнителния директор Б.А. за заплащане на сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, поради прекратени договори с част от съконтрахентите му, уронване на доброто име на дружеството в обществото и сред съконтрахентите за периода от 19.03.2013 година /дата на извършена данъчна проверка/ до 18.03.2014 година – дата на влизане в сила на решение № 259, постановено по КНАХД № 58 по описа за 2014 година на Административен съд Перник, ведно със законната лихва от 14.11.2014 година /дата на предявяване на исковата молба/ до окончателно ѝ изплащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА „*****“ ЕООД, със седалище и адрес на управление с. Драгичево, ул. „*****“, община Перник, представлявано от управителя О.К.Ф. да заплати на Национална агенция по приходите, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Дондуков“ № 52, представлявана от изпълнителния директор Б.А. сумата от 830 /осемстотин и тридесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: /п/